Podle cit. předpisu a předeslaných úvah může tedy zabrániti promlčení nevyměřených příspěvků jedině fakt vyměření příspěvků, ježto zákon nemá ustanovení, podle něhož by i jiné události překážely průběhu lhůty té.

Vyměřeným jest úrazový příspěvek podle § 43 zák. čl. XIX. z r. 1907 a § 20 min. nař. č. 4790 z r. 1907 ME, jakmile Zemská úřadovna pro dělnické pojištění doručí straně výměr o předpisu upravující výkaz o vyplacené mzdě a platební předpis takovým způsobem, aby mohly poskytnouti úplnou orientaci o vzniku příspěvkové povinnosti zaměstnavatele a její výši.

Bližší direktivy pro vyměření úrazového příspěvku obsahují pak §§ 20 a 21 nařízení státního pojišťovacího úřadu z 20. prosince 1917 č. 13.101, podle nichž výměr o předpisu má tvořiti pro každý účetní rok zvláštní vyúčtování a musí obsahovati vedle sdělení, kolik činí vyměřený roční příspěvek úrazový, obnos započitatelného výdělku, způsob, jak bylo zjištěno nebezpečenské procento podniku, poplatkovou sazbu a udání, kolik zaměstnavatel za rok předpisu zaplatil.

Teprve doručením výměru takto upraveného zaměstnavateli jest pojistný příspěvek úrazový platně vyměřen a tím zabráněno promlčení podle cit. § 46.

Předpisu o přerušení nebo stavení promlčení cit. § 46, jak již shora vyloženo, nemá. Nenastává tedy přerušení promlčení nevyměřeného příspěvku úrazového doručením výměru zařazovacího, jenž nemá shora uvedených náležitostí výměru o předpisu, ježto obsahuje, vedle nového zařazení podniku stěžující si firmy podle vlád. nařízení ze 14. července 1922 č. 200 Sbírky z. a n. do nebezpečenské třídy a procenta, jen ještě poučení o příspěvkové sazbě a o tom, jak se pojistné příspěvky vypočítávají. O tom, zda a kolik na příspěvcích stěžující si firma dluhuje, není ve výměru tom zmínky.

Lze-li však zabrániti promlčení nevyměřených příspěvků jedině doručením výměru o předpisu, nebrání promlčení ani okolnost, že zemská úřadovna sobě vyhradila dodatečný předpis příspěvků na podkladě mzdové revise.

Pokud žalovaný úřad vyslovil, že lhůta promlčecí počala běžeti teprve dnem vyhlášení nařízení vlády republiky Československé ze dne 14. července 1922 č. 200 Sb. z. a n., kterým se zavádí pro Zemskou úřadovnu pro dělnické pojištění v Bratislavě příspěvková sazba pro pojištění úrazové, míní stížnost, že ustanovení takové (§ 4) odporuje zákonu (§ 46 zák. článku XIX z roku 1907). Žalovaný úřad odvolává se na cit. nařízení neprávem, poněvadž ani výslovně ani obsahově se nedotýká ustanovení cit. § 46 o promlčení příspěvků.

Vzhledem k tomu však neměl Nejvyšší správní soud příčiny vůbec zabývati se otázkou, zdali § 4 cit. nař. č. 200 z r. 1922 jest v rozporu s předpisem § 46 odst. 2.

(Nález Nejv. správního soudu ze 17. května 1927, č. 10443.)

Nemocenské pojištění.

(Sděluje Dr. J. Lašťovka.)

Proti výkazu splatných nemocenských příspěvků nelze compensando uplatňovati spornou soukromoprávní pohledávku zaměstnavatelovu. — Výměrem z 5. II. 1923, č. 3271 potvrdila okr. správa politická v Mor. Krumlově výkaz splatných nem. příspěvků, předepsaných okresní nemocenskou pokladnou v Hrotovicích stěžovateli částkou 23267 Kč 15 h. Když na základě tohoto vykonatelného výkazu byla povolena pokladně proti stěžovateli soudní exekuce, podal stěžovatel námitky, v nichž uvedl zejména, že nárok pokladny zanikl kompensací s protipohledávkou stěžovatelovou ve výši 16335 Kč za povozy dodané onemocnělým členům pokladny. Ministerstvo sociální péče v pořadu instančním uznalo naříkaným rozhodnutím příslušnost politických úřadů k rozhodování o předmětných námitkách a ve věci samé námitkám nevyhovělo, ježto »pohledávky, které odvolatel účtuje proti po-

hledávce okresní nemocenské pokladny v Hrotovicích, nejsou nesporny a pokladna tato je popírá jak co do výše, tak i co do správnosti. Kompensando uplatňované pohledávky E. D. zakládají se však na titulu soukromoprávním a politické úřady nejsou příslušny rozhodovati spory o nich. Nejsou tedy pohledávky ty způsobilé ke kompensaci, kterou by nárok okresní nemocenské pokladny v Hrotovicích mohl býti prohlášen zaniklým, a proto bylo tuto námitku E. D. odmítnouti«. Stížnost navrhující zrušení naříkaného rozhodnutí, pokud neuznalo možnosti kompensace protipohledávky stěžovatelovy s vykonatelnou pohledávkou pokladny, uplatňuje, že jde o pohledávky vzájemné, správné a stejnorodé (§ 1438 o. z. o.). O stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud toto: Z naříkaného rozhodnutí nelze vyvoditi, že by úřad byl vyloučil kompensaci s protipohledávkou stěžovatelovou z důvodu, že jde o pohledávku soukromoprávní a že takovou pohledávku s pohledávkou veřejnoprávní kompensovati nelze. Žalovaný úřad omezil se na výrok, že žádaná kompensace jest vyloučena proto, poněvadž protipohledávka stěžovatelova jest sporná a politický úřad není povolán o její správnosti rozhodovati. Úřadu bylo třeba přisvědčiti. Není na sporu, že protipohledávku, o kterou tu jde, stěžovatel uplatňuje z titulu soukromoprávního — za povozy poskytnuté nemocným členům pokladny. Protipohledávku tu podle spisů protistrana popřela jak co do správnosti, tak co do výše. Podle §§ 1438 a 1439 o. z. o. nastává kompensace jen, je-li protipohledávka po právu čili správnou; protipohledávku protistranou popřenou nelze však považovati za správnou potud, pokud neuznal příslušný k tomu soud, že jest po právu; že by se tak bylo stalo, stížnost netvrdí a ze spisů neplyne. Jest tedy naříkaný výrok žalovaného úřadu ve shodě se zákonem. Z úvah těchto dospěl Nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 20. dubna 1927, č. 8127/27.)

Řízení. — Stížnost vytýká především vadnost řízení, již spatřuje v tom, že úřady správní neprovedly stěžovatelkou nabízené průvody a nevyslechly stranu o výsledcích před vydáním rozhodnutí. Výtka ta není důvodna. Ani zákon o pojištění dělníků pro případ nemoci ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., ani pozdější normy jej novelisující nevytknuly úřadu pro řízení ve sporech mezi nemocenskými pokladnami a zaměstnavateli — a o takový spor zde jde — nijaké všeobecné směrnice, zejména nevytyčují požadavek osobního slyšení stran ve věci s předestřením průvodů. Bylo by ovšem podle všeobecných zásad, platných pro řízení správní vadou řízení, a to vadou podstatnou ve smyslu § 6 zákona o správním soudě, kdyby straně nebyl sdělen skutkový podklad rozhodnutí a tak jí byla odňata možnost účinné obrany. To se však v daném případě nestalo. Stěžovatelce byly v rozhodnutích I. a II. stolice sděleny veškeré rozhodné skutkové momenty a dána jí tím příležitost zaujmouti k nim své stanovisko jak po stránce skutkové, tak i po stránce právní, kteréžto příležitosti strana také ve svých opravných prostředcích použila. Svědky stěžovatelkou vedené úřad sice neslyšel, nemusil však tak učiniti, když přednes stěžovatelčin, těmito důkazy opřený, vzal za pravdivý.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 3. května 1927, č. 9304/27.)

K pojmu domáckého dělníka podle § 1, odst. 2 n. z. — Stěžovatelka líčila ve svém odvolání na ministerstvo svůj poměr k M. Č. takto: »Tvrdím opětně, že jsem M. Č., která se výrobou rákosového zboží po živnostensku zabývá, dodávala rákos, z něhož mně jmenovaná odváděla hotové zboží v nestejných dobách (podle dřívějšího odvolání dělo se tak obyčejně dvakráte týdně). Proto byla placena od kusu při převzetí zboží.« Na tomto přednesení a na nesporném faktu, že poměr tento trval od 17. července do 8. září 1923 a že Č. v době té dodávala rákosové výrobky jedině stěžovatelce, vybudováno jest naříkané rozhodnutí. Hodnotě zmíněnou činnost žalovaný úřad usoudil, že jde